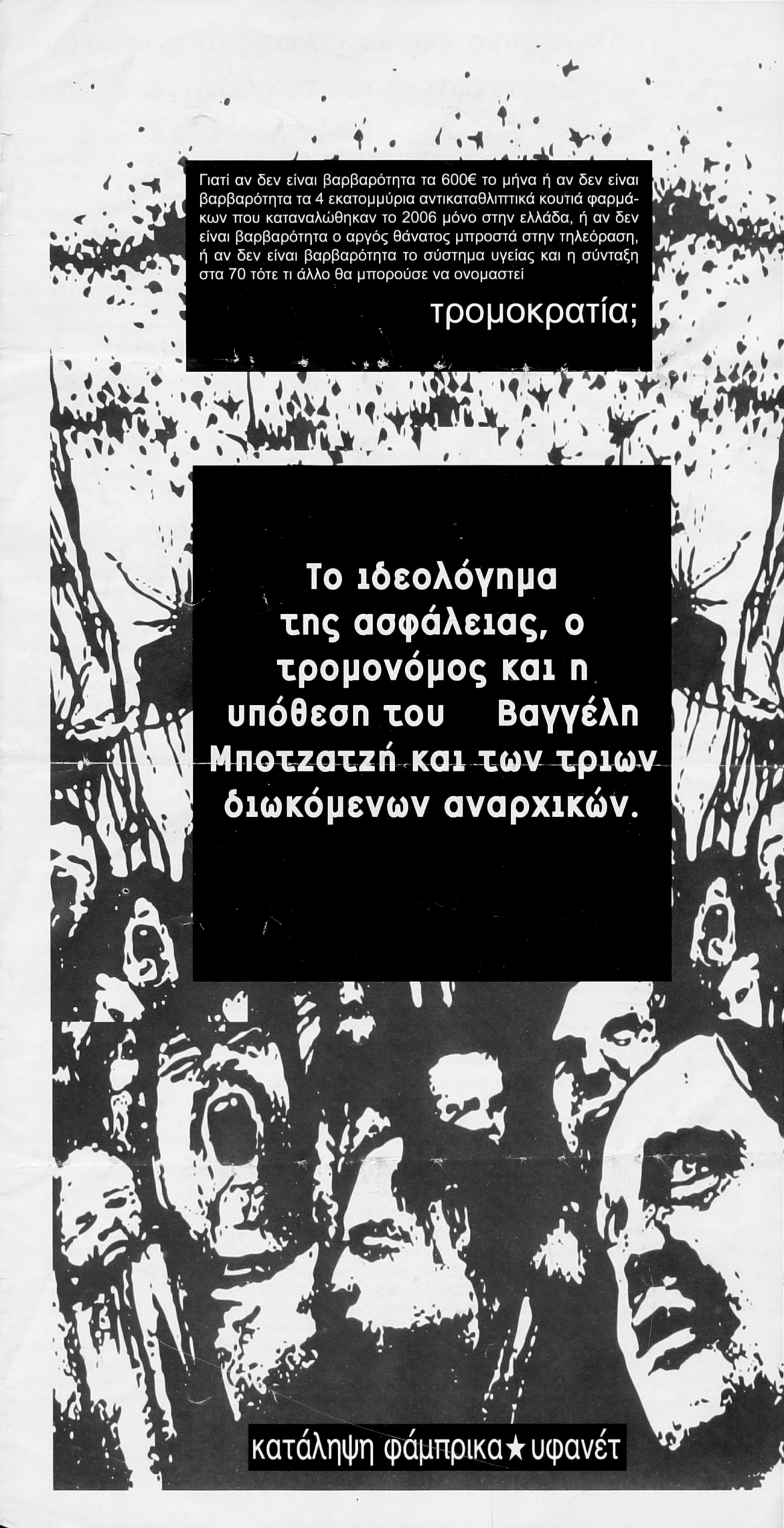

Γιατί αν δεν είναι βαρβαρότητα τα 600€ το μήνα ή αν δεν είναι βαρβαρότητα τα 4 εκατομμύρια αντικαταθλιπτικά κουτιά φαρμάκων που καταναλώθηκαν το 2006 μόνο στην Ελλάδα, ή αν δεν είναι βαρβαρότητα ο αργός θάνατος μπροστά στην τηλεόραση, ή αν δεν είναι βαρβαρότητα το σύστημα υγείας και η σύνταξη στα 70 τότε τι άλλο θα μπορούσε να ονομαστεί

τρομοκρατία;

**Το ιδεολόγημα
της ασφάλειας, ο
τρομονόμος και η
υπόθεση του Βαγγέλη
Μποτσατζή και των τριών
διωκόμενων αναρχικών.**

κατάληψη φάμπρικα ★ υφανέτ

Το ιδεολόγημα της ασφάλειας, ο τρομονόμος και η υπόθεση του Βαγγέλη Μποττζατζή και των τριων διωκόμενων αναρχικών.

Ένας άνεμος ασφάλειας και φόβου σαρώνει τις δυτικές κοινωνίες. Η καπηλεία του φόβου δεν σημαίνει παρά μια ετοιμότητα για πόλεμο από την πλευρά της εξουσίας. Ένα πόλεμο που σπάνια κηρύσσεται, και ακόμη πιο σπάνια γίνεται ορατός. Ένα προληπτικό πόλεμο στον οποίο οι ανασφάλειες που προκαλεί η κοινωνική αβεβαιότητα και ο φόβος για το αύριο απαντιούνται με τη γενίκευση του φόβου. Η νέα στρατηγική, το νέο δόγμα είναι ο καθένας να κλείνεται στο καβούκι του και όποιος βγαίνει από αυτό να βαφτίζεται εγκληματίας. Ένα δόγμα στο οποίο η αντιτρομοκρατία και οι τρομονόμοι, όπως αυτός με τον οποίο κατηγορείται ο Βαγγέλης και οι τρεις διωκόμενοι αναρχικοί, να κατέχουν μια ιδιαίτερη θέση.

Από τη γενική συνθήκη αιχμαλωσίας...

Πριν όμως περάσουμε στην ειδική συνθήκη των τρομονόμων και της αντιτρομοκρατίας, δεν θα ήταν δυνατόν να προσπεράσουμε την γενική συνθήκη. Το ομαλό έδαφος της καθημερινότητας. Ομαλό υπό την έννοια ότι η κρατική βαρβαρότητα (ακρότητα ή εξαίρεση, όπως ο τρομονόμος) δεν αποτελεί το φόβητρο για το πληθυσμό, δεν είναι αυτή που αποτρέπει. Είναι ο μεγεθυντικός φακός της τάξης και της ασφάλειας που επιδιώκει να ερμηνεύσει κάθε κοινωνικό ζήτημα, το πιο αποτρεπτικό όπλο στα χέρια της εξουσίας. Και με αυτή τη φράση εννοούμε αυτό που καθημερινά εισβάλλει στην καθημερινότητα μας ως ένας διαρκής κίνδυνος για τα πάντα. Μια κατάσταση που διαμορφώνεται τόσο από τους από-πάνω όσο και από τους από-κάτω. Τόσο από το κράτος και τα μίντια όσο και ως ένα κοινωνικό αίτημα. Οι αλβανοί που βιάζουν και ληστεύουν, η υποτιθέμενη αύξηση της εγκληματικότητας, τα νarkωτικά που "θερίζουν", ο SARS. Είναι όλοι αυτοί οι πολλαπλασιασμένοι φόβοι που ενσταλάζουν σιγά σιγά στα μυαλά μας με στόχο να προληφθεί κάθε ιδέα κοινωνικής απόδοσης της καθημερινής βαρβαρότητας. Γιατί αν δεν είναι βαρβαρότητα τα 600€ το μήνα ή αν δεν είναι βαρβαρότητα τα 4 εκατομμύρια αντικαταθλιπτικά κουτιά φαρμάκων που καταναλώθηκαν το 2006 μόνο στην Ελλάδα, ή αν δεν είναι βαρβαρότητα ο αργός θάνατος μπροστά στην τηλεόραση, ή αν δεν είναι βαρβαρότητα το σύστημα υγείας και η σύνταξη στα 70 τότε τι άλλο θα μπορούσε να ονομαστεί βαρβαρότητα ή βία;

Η αδυναμία του συστήματος να υποσχεθεί ένα καλύτερο μέλλον εκτυλίσσεται και αυτή σε ένα άτυπο διαγωνισμό κυνισμού. Το πόσο γελοίος φαντάζει στα αυτιά όλων ο ήχος του δημοκρατικού προτάγματος περί ισότητας και ελευθερίας δεν σηκώνει επιχειρηματολογία. Η κυριαρχία δεν μπορεί να παράγει θετικές ιδεολογίες. Οι προσδοκίες ότι η ανάπτυξη θα φέρει ευημερία για τους πολλούς διαψεύστηκαν επιβεβαιώνοντας όσους από την αρχή μιλούσαν για ανατροπή του καπιταλισμού. Από την άλλη, η πρόσκαιρη αυτή αμνηστία δεν οδηγεί στο να αφεθούν και τα πράγματα στην τύχη τους. Ποντάροντας στην διαχρονική και πετυχημένη συνταγή του «διαίρει και βασίλευε» η εξουσία βάζει τα λεφτά της στις πολιτικές του φόβου. Στο δόγμα της ασφάλειας. Η αμυντική ιδεολογία της ασφάλειας

συμπληρώνει και εν μέρει αντικαθιστά τις προσδοκίες ευτυχίας στον καπιταλιστικό παράδεισο. Σε ένα παράδεισο που είναι σπαρμένος από μια κόλαση δανείων, εργασιακής εκμετάλλευσης και συναισθηματικής αποστέρησης. Το ζητούμενο αυτών των μετασχηματισμών είναι να αποτραπεί το ενδεχόμενο της αμφισβήτησης και ένα κεντρικό σύνθημα-εργαλείο σε αυτή την προσπάθεια είναι ο φόβος. Να εμπεδωθεί μια στάση άμυνας, να μειωθούν οι προσδοκίες να ακρωτηριαστεί η φαντασία. Σαν να επιδιώκεται να μπούμε στο ψυγείο. Οι δεσμοί που απλώνει ο φόβος είναι δεσμοί κανιβαλικοί και αλληλοκαταστροφικοί. Καταστρέφουν αξίες, οράματα, προθέσεις για αγώνα. Στεγανοποιούν το άτομο σε έναν υπερτροφικό εγώ που τελικά μεταβάλλεται σε αυτοσκοπό. Για να πειστούμε γι αυτό πρέπει να νιώσουμε ότι κινδυνεύουμε να χάσουμε και αυτά που έχουμε, τα λεγόμενα κεκτημένα, την ασφάλεια των παιδιών μας, την υγεία μας

...στη διάρκεια της κοινωνικής κρίσης...

Όσοι νομίζουν ότι το δόγμα της ασφάλειας και οι μορφές κοινωνικής έκφρασής της έπεσαν ως κεραυνός εν αιθρία μάλλον πλανώνται οικτρά. Οι πολιτικές του φόβου ως ένα σύστημα παγώματος του χρόνου και της ιστορίας έσπειραν την καπιταλιστική λογική του «όλοι εναντίον όλων» πατώντας πάνω στην ίδια την κοινωνική κρίση. Ποδοπατώντας τα συλλογικά μορφώματα, που έδιναν μέχρι τότε τις δικές τους απαντήσεις. Οι ατομικές ανασφάλειες άρχισαν να χορεύουν όταν η εξατομίκευση και η απενοχοποίηση του πλουτισμού (χρηματιστήριο, φράγκα από την ευρωπαϊκή ένωση κτλ) άρχισαν να πλασάρονται ως η αδιαφιλονίκητη μορφή ευτυχίας. Στην Ελλάδα των αρχών του 90 ζήσαμε αυτό το πέρασμα, την αντεπίθεση του καπιταλισμού και του κράτους. Τότε που οι σειρήνες του lifestyle και η προέλαση του ατομικισμού άρχισαν να ηχούν γλυκά σε ένα πληθυσμό «μαζεμένο» από τις ήττες των αγώνων. Παράλληλα, ως μια άλλη παράμετρος του ίδιου φαινομένου, εγγράφηκε και η μετανάστευση των αρχών του 90. Η μαζική είσοδος των μεταναστών αποτέλεσε το μεγαλύτερο κοινωνικό πείραμα του ελληνικού κεφαλαίου και κράτους πάνω στον έλεγχο πληθυσμών. Χιλιάδες μετανάστες υποτιμήθηκαν για να ανακτηθεί η χαμένη κερδοφορία της προηγούμενης περιόδου. Απ την άλλη η εγκληματοποίηση των μεταναστών όπως εκφράστηκε στη φιγούρα του αλβανού, πέρα από την πειθάρχηση των ίδιων των μεταναστών, αποτέλεσε μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να σπρωχθούν οι ατομικές ανασφάλειες απέναντι στον αδίστακτο μετανάστη εγκληματία. Αποτέλεσε το πρώτο υλικό της ελληνικής πρωταρχικής κοινωνικής διαίρεσης. Το πρόπλασμα αυτό που αργότερα θα συγκροτηθεί ως ένα διακριτό κοινωνικό αίτημα για ασφάλεια. Φυσικά μόνο διαβολική δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η χρονική σύμπτωση του εθνικού παραληρήματος λόγω μακεδονικού με την είσοδο των μεταναστών. Σε αυτό το ιστορικό νήμα ακροβατούμε μέχρι και σήμερα. Χωρίς ιδιαίτερες παλινδρομήσεις είναι η αλήθεια.

Αργά αλλά σταθερά μέσα από ένα συνδυασμό καταστάσεων άρχισε να διαμορφώνεται το αίτημα για ασφάλεια.

Μια δημόσια σφαίρα που αναπαράγει ακατάπαυστα την εικόνα μιας κοινωνίας ζούγκλας, ενός ακήρυχτου πολέμου του τύπου «όλοι εναντίον όλων», καταπολεμά κατά βάση την πιθανότητα μιας εξόδου από τη βαρβαρότητα, υπονομεύει σε μοριακό επίπεδο, στη σκέψη του καθενός, την δυνατότητα οργάνωσης και αγώνα γύρω από τα ζητήματα που αφορούν τη ζωή μας και οτιδήποτε μας καταπιέζει.

...στην ειδική συνθήκη του τρομονόμου ως μία κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης»

Ο «τρομονόμος» έρχεται στις αρχές του 2001, ως προαπαιτούμενο για την «επιτυχή διοργάνωση» των ολυμπιακών αγώνων του 2004, και ως «απαραίτητο εργαλείο» για την εξάρθρωση της 17N. Ουσιαστικά έρχεται ως απαραίτητο δομικό στοιχείο του ιδεολογήματος της «ισχυρής Ελλάδας» ενός κράτους ασφάλειας που σταδιακά ολοκληρώνει το οπλοστάσιό του (κάμερες στους δρόμους, γενικευμένη επιτήρηση, αστυνόμος της γειτονιάς κτλ).

Με τον τρομονόμο καθίσταται αυστηρότερο με γεωμετρικό τρόπο το ως τότε νομοθετικό πλαίσιο: αύξηση των προβλεπόμενων πλαισίων ποινής, προβλεπόμενη καθειρξη για προπαρασκευαστικές πράξεις, προβλεπόμενη καθειρξη ακόμα και αν η υπό συγκρότηση «τρομοκρατική ομάδα» δεν έχει προβεί σε καμία ενέργεια, διπλή προβλεπόμενη κύρωση, και για τις τελεσθείσες πράξεις και για τη συμμετοχή στην «οργάνωση», αποκλείεται το δικαστήριο των ενόρκων -λαϊκών- δικαστών από την εκδίκαση τέτοιου είδους υποθέσεων, εισάγεται η εξέταση Δ.Ν.Α. και άλλες «ανακριτικές μέθοδοι». Στην πραγματικότητα εισάγεται ένα είδος έκτακτης νομοθεσίας, ώστε να γίνει εμφανής -και για συμβολικούς λόγους, όπως οι ίδιοι οι κυβερνητικοί ομολογούσαν- η σκλήρυνση της πολιτείας απέναντι στο «οργανωμένο έγκλημα» και την «τρομοκρατία». Σε όλη τη διαδικασία τα μ.μ.ε. είχαν προετοιμάσει καλά τη «κοινή γνώμη» πιπιλίζοντας το παραμύθι της ασφάλειας και της επιτυχούς διοργάνωσης των ολυμπιακών αγώνων. Οι φορείς «μολυσματικών» για την κοινωνία πρακτικών (τρομοκράτες και συμπαθούντες) θα έρχονται ενώπιον της διατεταγμένης δικαιοσύνης απογυμνωμένοι από όλα τα δικαιώματα που η δημοκρατία μέχρι τώρα αναγνώριζε στους διωκόμενους της. Φυσικά αυτή η έκτακτη νομοθεσία προσωρινής κατάργησης του «κανονικού» νόμου δεν αφορά μόνο τον τρομονόμο. Από το τρομονόμο, ως τη επίταξη απεργών για λόγους εθνικής ασφάλειας, από τον νέο «αθλητικό νόμο», όπου καταργείται ο θεσμός της αναστολής για τους έχοντες λευκό ποινικό μητρώο, ως τον εγκλεισμό των μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όλα αποτελούν μορφές έκτα-

κτης νομοθεσίας, έκτακτης ανάγκης που στοχεύουν στον εκάστοτε εσωτερικό εχθρό, διαφορετικό σε κάθε περίπτωση. Η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης επιτρέπει στην εξουσία να μπορεί να επιβάλλει εξ ονόματος της δημοκρατίας, όποτε αυτή κρίνει ή μάλλον καλύτερα, όποτε αυτή επιλέγει, ένα καθεστώς εξόδου από το αστικό κράτος δικαίου, από ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες που η ίδια έχει θεσμοθετήσει. Στιγμές εξαίρεσης από την κυριαρχία του νόμου, που συμπληρώνουν και συνδέονται λειτουργικά με αυτήν. Παραδείγματα κρατικής «παρανομίας» που λανθασμένα η αριστερά τα αναγνωρίζει ως δημοκρατικές υποχωρήσεις. Αντίθετα προσδιορίζουν καταστατικά το καπιταλιστικό κράτος από τη γέννησή του.

«Προφυλακισμένος βάσει του τρομονόμου, ενός νόμου που ως μόνο σκοπό έχει να απονομηματοδοτήσει πράξεις και πρακτικές αντίστασης, συμβολικές ενέργειες, ώστε να τις παρουσιάσει ως απειλή για την κοινωνία, αποκρύπτοντας παράλληλα ότι τρομοκράτες είναι αυτοί που θεσπίζουν τέτοιους νόμους ...»

Βαγγέλης Μποττζατζής

Ο τρομονόμος πέρα από την παραδειγματική τιμωρία των «ενόχων» και την αποτροπή άλλων από την τέλεση ίδιων ή ίδιας βαρύτητας πράξεων, έχει ρόλο διπλό. Ιδεολογικός στόχος του, η ευρύτερη ποινικοποίηση πολιτικών ή και κοινωνικών αγώνων που βαφτίζει ή θα μπορεί να βαφτίζει στο μέλλον ως τρομοκρατικές πράξεις. Πατώντας στο γενικευμένο αίσθημα φόβου και ανασφάλειας της κοινωνίας, ο οποίο έχουν τα τελευταία χρόνια σταδιακά μεθευδύσει τα μμε., διαμορφώνει για το εγγύς μέλλον τα επιτρεπτά όρια της «διαμαρτυρίας», και διαχωρίζει, κατά συνέπεια τους «ειρηνικούς-νομοταγείς» διαδηλωτές, από τους «βίαιους-εν δυνάμει τρομοκράτες». Αυτό που επιτυγχάνεται τελικά είναι ο διάχυτος κοινωνικός σωφρονισμός, σε καιρούς όλο και περισσότερο εντεινόμενης καπιταλιστικής ολοκλήρωσης, καταστροφής του περιβάλλοντος, αναγκαστικής μετανάστευσης πολιτικών και οικονομικών προσφύγων, εξαθλίωσης, αναλώσιμων ανθρώπων όχι μόνο στον τρίτο κόσμο, αλλά και στα προάστια των μητροπόλεων του πρώτου κόσμου. Οι τρομονόμοι είναι όπλο της κυριαρχίας απέναντι τελικά στις εξαθλιωμένες μάζες, και σε όσα κομμάτια της κοινωνίας σκοπεύουν να αντισταθούν έμπρακτα στην εξαθλίωση που εξαπλώνεται μπροστά μας, δίπλα στους πολυτελείς ναούς της κατανάλωσης.

Μέσα στη δίνη αυτών των αλλαγών όσοι επιλέγουν τη ριζοσπαστική δράση στοχοποιούνται και στη συνέχεια ποινικοποιούνται. Ο αναρχικός Βαγγέλης Μποτζατζής συλλαμβάνεται στις 26/11/2007 με ψεύτικες κατηγορίες βασισμένες σε μία κατάθεση ενός σεκιουριτά (που ισχυρίζεται ότι είδε τις πινακίδες του αυτοκινήτου του) και στον κατάφωρο και απάνθρωπο εκβιασμό της συντρόφου του, την οποία η ασφάλεια, μετά από πολύωρη κράτηση και εκφοβισμό, ανάγκασε να υπογράψει μια εξ' ολοκλήρου κατασκευασμένη κατάθεση, την οποία και αναίρεσε η ίδια μετά από λίγες μέρες στον ανακριτή ως προϊόν εκβιασμού. Παράλληλα εκδίδονται εντάλματα για άλλους 3 συντρόφους οι οποίοι αναζητούνται από την αστυνομία.

Ο Βαγγέλης Μποτζατζής, προφυλακισμένος από τις 29/11/2007, και οι τρεις αναρχικοί σύντροφοι, καταδικωμένοι και αρνούμενοι να ακολουθήσουν οικειοθελώς την τακτική των «προβάτων επί σφαγή» που τα μμε και η δικαστική εξουσία έχει για αυτούς ετοιμάσει.

Όπως ξεκάθαρα επισημαίνουν οι 3 φυγάδες αναρχικοί

«Τα Μ.Μ.Ε. σε αγαστή συνεργασία με τους φορείς της εξουσίας αναλαμβάνουν δράση. Δημοσιοποιούνται στις εφημερίδες Μακεδονία και Έθνος, καθώς και στα κανάλια Mega, ET3, Alter και Alpha οι φωτογραφίες και των 3 μας. Έλειπε μόνο η λέξη "καταζητείται" και η αμοιβή που θα δίδονταν σε κάθε ενδεχόμενο ρουφιάνο.

Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα, από την αρχή και χωρίς να αμφιβάλλουμε καθόλου, επιλέξαμε την φυγή. Επιλογή τόσο συνειδητή όσο και πολιτική. Είμαστε αναρχικοί και ως τέτοιοι αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο γύρω μας. Για μας ο αγώνας για ελευθερία είναι μονόδρομος.»

Η παραδειγματική δίωξη με τον τρομονόμο του αναρχικού Βαγγέλη Μποτζατζή και των τριών διωκόμενων συντρόφων επισημαίνει emphaticά το δίλημμα που θέτει η στρατηγική της εξουσίας. Προσπαθεί κάθε κοινωνική δράση που εναντιώνεται συνολικά σε αυτό το σύστημα να τη απονομιμοποιήσει κοινωνικά ποινικοποιώντας της νομικά. Από την πλευρά μας βρισκόμαστε αδιαπραγμάτευτα στη διαδικασία του αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση και στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε όσους αγωνίζονται από την καθημερινή πολιτική δράση μέχρι τους χώρους εργασίας και το φοιτητικό κίνημα. **Είναι οι δεσμοί αλληλεγγύης που μπορούν να μπλοκάρουν στην πράξη την απόπειρα να στήνονται έκτακτα δικαστήρια, σε βάρος αγωνιζόμενων ανθρώπων. Είναι όλο αυτό το πολύμορφο σύμπαν των αντιστεκόμενων που μπορεί να ξεδιπλώσει έμπρακτα δεσμούς αλληλεγγύης και κοινωνικής δράσης ικανούς να υπονομεύσουν κάθε σχέδιο της εξουσίας να θέσει στο περιθώριο τον αγώνα για την ελευθερία.**

**Άμεση απελευθέρωση του
Βαγγέλη Μποτζατζή
καμμία δίωξη στους 3 διωκόμενους αναρχικούς**

κατάληψη φαρμάρικα υφανet

